

VELEHRADSKÝ Z(S)PRAVODAJ

Vydává Správní rada (Trustees) St. Wenceslaus House (Reg. Charity No.241 281) a Velehradský výkonný výbor se sídlem 22 Ladbroke Square, London W11 3NA pro potřeby českých a slovenských krajanů ve Velké Británii

duben/apríl 2009

číslo 6

Návrat k *rodinným* morálním hodnotám...?

Britský premiér Gordon Brown hovořil před summitem G20 v katedrále sv. Pavla k představitelům církvi, školství a londýnské City. Hovořil na stejné téma jako před pár týdny kardinál Cormac Murphy-O'Connor, tedy o tom, co vlastně způsobilo nynější globální hospodářskou krizi a jak z ní rychle ven návratem k „tradičním rodinným hodnotám“. Těmi se rozumí -- asi k překvapení řady sekulárních hospodářských expertů, kteří od Browna čekali jiné recepty -- návrat ke způsobu chování, vymezeném tradicemi evropského židovsko-křesťanského duchovního dědictví. Ještě lapidárněji řečeno, návrat ke dnes v Británii i jinde poněkud pozapomenutým příkázáním Desatera a k jejich potvrzení v učení předávaném po dvě milénia světu křesťanskou pospolitostí. Ostatně, jejich trvajících aktuálnost coby základu moderní morálky uznávají sociologové, psychologové, historici a další experti.

Brown v onom projevu tvrdil, že rodiče učí děti tvrdě pracovat a podle jejich nejlepších možností přispět svou troškou rodině. Neučí tedy děti, že by měly upřednostňovat okamžitý krátkodobý zisk na úkor dlouhodobého úspěchu. Stejně tak je podle Browna úkolem vlád přivést chování hybatelů trhů zpět k oněm rodinným hodnotám, které ostatně ještě dnes stále sdílí i řada podnikatelů. Je nasnadě, že jde prostě o návrat ke střídmosti, k šetřivosti, k přímosti, k nepodvádění, k neohrožování, ke spravedlivému odměňování za práci a podobně. Takový odklon od egoismu a chamtivosti a návrat k oněm hodnotám by mohl nejen krizi ukončit, ale i zamezit v budoucnosti krizím dalším. Brown to zjevně tvrdil proto, že se v tomto ocenění situace -- tedy že krizi zaviniilo ono chamtivé, egoistické lakomství a nekontrolovaná honba za nadměrným výdělkem, spolu s nadměrným zadlužováním -- shoduje naprostá většina expertů. Že prostě zmíněné hodnoty byly v posledních letech hospodářské konjunktury jakoby zcela odsunuty stranou coby nepotřebné a nemoderní. Příkazem dne se stalo ono podivné pseudomoderní hedonistické kredo, symbolizované oním „Urvi co můžeš“, nebo „Já, já, já“. A jestliže vládne sobectví, egoismus a bezostyšné obohacování se na úkor druhých a bez ohledu na druhé, pak na hodnoty či cnosti spravedlivého, střídmeho a čestného chování opravdu není místo... Bude zajímavé pátrat po tom, jak a proč k tomu došlo. Vždyť se přece ozývaly byt' slabé hlasy tvrdící, že hesla morálního relativismu -- že tedy zlo i dobro jsou jen relativní a že je třeba být politicky korektní, tedy shovívavý i ke zlu, neb pro někoho je prý dobrem -- vedou ke zničení společnosti. Že stejné síly působí rozpad tradiční rodiny a konec jejího výchovného působení k morálnímu a zodpovědnému způsobu žití. Že stejně tak rozumná snaha o maximalizaci výdělku přece ještě nemusí znamenat lakomství a bezuzdnou honbu za penězi a zadlužování občanů. Skutečnost, že o těchto problémech s obavami dnes hovoří britský premiér je nadějná, ale svět je v krizi a nikde neexistují záruky, že se po jejím ukončení jen neotřepe a nebude pokračovat na cestě ke vlastní zkáze a to přes všechny dohody vlád. Jsme tu však ještě my všichni, kteří v nutnost návratu k těm *rodinným* hodnotám, k duchovnímu odkazu předků a ke smysluplnosti Desatera věříme a jsme za ně ochotni bojovat. Možná tedy, že ten rozklad naší civilizace nakonec dokážeme společně odvrátit. /jn/

SVU -- Společnost pro vědy a umění ve Velké Británii

srdečně zve všechny zájemce o umění na přednášku

David Shorta: *Windsor and Eton (with passing references to other places nearby) in a Medley of Observations from a Czech Perspective*

v sobotu 25.dubna ve 14.30 hodin na Velehradě

Po anglicky pronesené přednášce debata, občerstvení a AGM SVU. Všichni jsou srdečně zváni. Další informace obvykle na Velehradě, na tel.čísle 020-7727-7849, nebo u předsedy Milana Kocourka na 01932-259-616

Jak je to vlastně s pražskou katedrálou? (Kardinál Vlk vysvětluje)

Mám na mysli katedrálu jako „znamení“ toho, jak u nás může vypadat soudnictví a co je v této oblasti možné, jako znamení toho, jak vypadá situace v našich médiích, a nakonec katedrálu jako znamení toho, jak vypadá vztah části naší společnosti a některých politiků vůči církvi ... Je to téma, které by vydalo na slušnou knihu, ale chci zde jen velmi stručně připomenout to, co jsem už vícekrát jasně vyložil. Chápu, že Nejvyšší soud se svými komunistickými soudci takové jasně formulované věci nebere na vědomí, protože má svůj záměr: bez ohledu dokonce i na komunistické právo z poloviny 50. let konečně katedrálu zestátnit za potlesku některých politiků. Tento proces o určení vlastnictví katedrály (ne o restituci, o tu tady nešlo, protože katedrála nebyla v minulosti zestátněna) je také velkým znamením toho, jak často vypadá práce našich novinářů a řady ostatních mediálních pracovníků. Měli by být „hlídači demokracie“, ale při tomto procesu mnozí svou roli nenaplnili, protože – aniž by vynaložili aspoň trochu investigativního úsilí, jen papouškují bludy Nejvyššího soudu.

Mohl bych vyjmenovat celou řadu novinářů a novin, které tyto bludy šíří a tak klamou veřejnost. Článek Martina Hekrdly z Práva na toto téma ze 6. března 2009 nechávám stranou jako zvláštní příklad hluboce upadlého žurnalismu, nebo spíše toho, jak je tradice metod totalitního novinářství úžasně živá. Vráťím se k němu později v jiných souvislostech. Z celé řady ostatních článků bych uvedl zprávu Petry Pospěchové z Hospodářských novin ze 6. března 2009, která nekriticky vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu, cituje zák. č. 2/54 Sb. z 20. ledna 1954 o státním plánu rozvoje národního hospodářství Československé republiky na rok 1954. Na téže stránce deníku je v krátkém článku zmínka o tom, „komu kdy patřila katedrála“, a tady se říká: „na základě tří různých novel zákona byl chrám sv. Víta odebrán církvi“. Doklad naprosté neprofesionality novin. Především to nebyly „novely“, ale zákon a vládní nařízení. A hlavně: v žádném z těchto dokumentů katedrála není vůbec zmíněna, tím méně vysloven nějaký znárodnovací akt. Myslím, že ani student vyšší odborné mediální školy by v podobně citlivé věci

je možné si dovolit všechno, asi jako si ve škole spolužáci dovolí šikanovat slabšího kamaráda. Doporučuji redakci Hospodářských novin, když už si nedají práci s investigací, aby si přečetli článek z mých webových stránek s titulem „Pohádka o znárodněné katedrále“, znovu vyvěšený dne 6. března tohoto roku. Zde jsou jasná fakta, která je možné si snadno ověřit. Hospodářské noviny jsem pokládal za serióznější.

Dále jsem si všiml, že MF Dnes uveřejnila na svých stránkách 6. března velmi pěkný článek z pera Martina Komárka „Kafkárna kolem Velechrámu“. Ale i on podléhá stejným bludům o zestátnění katedrály v polovině 50. let a dopouští se omylu, když tvrdí, že platí „nespravedlivý zákon z padesátých let“. Oběma citovaným novinářům vřele doporučuji přečíst si článek na mém internetu, který byl původně uveřejněn dne 26. 8. 2003 právě v MF Dnes.

Jestliže se v uvedených zákonných normách nevyskytuje slovo katedrála a není tam žádná zestátnovací formule, jakým „kotrmelcem“ dokázal soudce, který má praxi s komunistickým soudnictvím, „najít“ v těch citovaných zákonech skutečnost zestátnění katedrály? Odvíjí své „pochopení“ toho, že katedrála byla tehdy zestátněna, ze zákona č. 2/54 o státním plánu rozvoje národního hospodářství? Ten, kdo by mezi údaji v zákoně, o kolik vzroste „výroba“ krav a prasat, masa, sýrů, vajec, praček, chladniček atd., hledal nějaké sdělení o Pražském hradu, natož o svatovítské katedrále, hledal by marně. Ale soudce Ištváněk svými komunistickými brýlemi takové sdělení našel ve větě: „Ústřední orgány státní správy

>>>>>>

Máte dobré známé Brity, které by zajímalo dozvědět se více a pravidelně o Česku a Slovensku?

Seznamte je s British Czech and Slovak Association

A přijďte 8.dubna mezi 19. a 23. hodinou na seznamovací večer „Get to know you“

*pořádaný v salonku restaurace Český a Slovenský Národní Dům, 74 West End Lane, metro West Hampstead
Příležitost k popovídání s novými přáteli, jídlo a pití z bohatého repertoáru restaurace...*

Tyto večery se konají vždy každou druhou středu v měsíci (kromě července a srpna)

Podrobnosti o členství i programu si prosíme vždy potvrdit na adresách: secretary@bcsa.co.uk (e-mail) nebo BCSA, 643 Harrow Road, Wembley HA0 2EX, případně telefonem na 0208-902-0328 či faxem 0208-795-4875

Jak to je vlastně s pražskou katedrálou? (pokračování ze str.2)

a národní výbory jsou povinny zajistit rozepsání všech úkolů ...“. Ano – pozorný čtenář to asi nejspíš nevidí, ale právě touto větou byla prý podle výroku Nejvyššího soudu katedrála zestátněna! Komunistická vláda totiž vydala na základě tohoto zákona také mezi jiným vládní nařízení č. 55/54 Sb. o chráněné oblasti Pražského hradu, v němž vidí Nejvyšší soud onu rozhodující normu zestátnění katedrály. To, že ani v tomto vládním nařízení není zmínka o katedrále, ani žádný zestátnovací výrok, Nejvyššímu soudu nevadí. Co do areálu Pražského hradu patřilo, je možné si přecíst ve vložce č.1 pozemkových knih, kde uvedeno, co ke Hradu patří, ale katedrála tam uvedena není.

Poněvadž jsou, podle nás, výroky Nejvyššího soudu zcela v rozporu s jakýmkoliv právem, budeme

samořejmě postupovat soudně dále. Nejedná se totiž již jen o katedrálu, ale o principy, o to, jak je naše soudnictví – jak vidno - zdeformováno.

Doporučuji všem novinářům, kteří chtějí o katedrále psát, aby si laskavě prostudovali příslušné materiály, které jsem uveřejnil na svých webových stránkách, zvláště „Pohádku o znárodněné katedrále“ a článek „Právo a spravedlnost odsouzeny“.

A společnost? Je velmi tristní, že společnost „polyká“ tyto právní nesmysly (novináři často rozšiřované) jen proto, že to ladí s jejich emocemi. Takový postoj k faktům je velmi nebezpečný, protože emoce nás činí neschopnými vidět pravdu.

Kardinál Miloslav Vlk (z jeho internetových stran)

Dávejte a nepočítejte

Vzpomínka k letošním nedožitým pětasedmdesátinám Otce Josefa Pazderky

75. narozeniny by letos oslavil český jezuita Josef Pazderka, dlouholetá opora misijního centra Velehrad v Londýně. Jeho zajímavý život ukončila 8.dubna.2002 srdeční slabost. Pamětníci ale na oddaného kněze a věrného průvodce české exilové komunity ve Velké Británii vzpomínají dodnes.

Josef Pazderka SJ se narodil 21. března 1934 ve slováckých Bořeticích. Po obecné škole začal studovat na jezuitském gymnáziu na Velehradě. Studium ale kvůli komunistickému zátahu na církevní komunity v roce 1950 nemohl dokončit. Poslední tři roky střední školy proto dokončil v Břeclavi, kde také odmaturoval. Jako „ideově nespolehlivý“ potom absolvoval vojenskou službu u pomocných technických praporů (PTP) a dlouho pracoval v dělnických profesích. V květnu roku 1968 byl přijat do Tovaryšstva Ježíšova a odešel do noviciátu v Rakousku. Tam po srpnu 1968 zůstal, složil v Innsbrucku řeholní sliby, promoval na tamní teologické fakultě a v červenci 1974 byl vysvěcen na kněze.

Brzy po vysvěcení odešel do Londýna, kde se stal po boku jezuita Jana Langa hybnou silou misie mezi českými a slovenskými emigranty ve Velké Británii. „Byl pro nás duchovní oporou, ale jako farář naší komunity nesl i tisíce dalších úkolů a očekávání. Byla to už zmíněná péče o centrum Velehrad, a to nejenom o budovu, ale o mladé i staré lidi, kteří v budově bydleli, redakce a expedice českého měsíčníku a moře dalších praktických věcí,“ vzpomíná stavební inženýr Antonín Stáně. „Byl to úžasný člověk. Tichý, skromný a ze začátku ostýchavý, ale absolutně odhodlaný dělat dobře kněžskou práci. Čím déle jsem ho znala, tím víc jsem si uvědomovala, že neustále duchovně roste. Nepamatuji si, že bych ho kdy slyšela mluvit o někom špatně, byl úžasnou pomocí v každé mojí krizi, a každého se snažil pozvednout,“ dodává další aktivní členka české emigrantské komunity v Londýně Marta Tomská.

Duchovní služba obou jezuitů na londýnském Velehradě měla velmi často i obecně politický rozměr. Lidé kolem Velehradu lobbovali u britské vlády a parlamentu na podporu vězněných chartistů - Václava Havla, Jiřího Dienstbiera, Václava Bendy a dalších. S podporou českých kněží vznikla i londýnská odbočka Výboru na podporu nespravedlivě stíhaných (VONS), získala do svých řad několik významných členů britského parlamentu a stala se respektovaným politickým sdružením, které přes britské politiky tlačilo na komunistický režim v ČSSR. Aktivisté pořádali pravidelné demonstrace před československým velvyslanectvím v Londýně a organizovali kampaň na podporu domácího disentu v britských médiích.

>>>>>>>

ZAJÍMÁ VÁS ČESKÁ A SLOVENSKÁ HUDBA? STAŇTE SE ČLEMEM

The Dvořák Society for Czech and Slovak Music

Společnost sdružuje zájemce o českou a slovenskou hudbu a jako registrovaná charita pomáhá hudebníkům a hudebním tělesům doma

Podrobnosti najdete na internetu (<http://www.dvorak-society.org>) a další rád sdělí Tony Pook, Membership Secretary,
1 Lower Friargate, York YO1 9SL, Tel: 01904-642407 e-mail: membership@dvorak-society.org

K nedožitým 75tinám Otce Josefa Pazderky (pokr. ze strany 3)

Po sametové revoluci v roce 1989 se stal londýnský Velehrad výchozím bodem pro mladé Čechy a Slováky, kteří začali do Británie přijíždět za vzděláním, prací nebo jazykovými kurzy. Na Velehradě našli ubytování, duchovní zázemí i pomoc v nouzi. Po několikaletém pobytu v ČR, kde pracoval jako ekonom české jezuitské provincie, se na Velehrad vrátil i otec Pazderka. „Byl to člověk, který si rád povídal a dovedl se zapojit do debaty se staršími i mladšími lidmi. Vždycky vstřícný - nikdy neřekl, že něco nejde, pokaždé pomohl,“ vzpomíná studentka Marta Janitorová. I přes pobyt v Londýně se otec Pazderka často vracel domů, do Česka. Při jedné z návštěv, v dubnu 2002, na cestě do rodných Bořetic ho postihla srdeční slabost, která po několika minutách ukončila jeho pozemskou pouť.

Josef Pazderka ml., novinář

Nezapomínáme na naše hrdinné letce a vojáky...

Naši letci a vojáci zaujímali vždy přední místo ve vzpomínkách a modlitbách Otce Langa. O výročí smutných událostí jako nacistická okupace 15. března, popravy studentů 17. listopadu, nebo komunistický puč 25. února a také válečných výročí, jako začátek či konec letecké Bitvy o Británii, vylodění v Normandii a podobně. Také letos jsme si v březnu připomněli naše hrdinné letce a vojáky -- nejen v souvislosti se smutným výročím nacistické okupace 15. března 1939, ale také proto, že dva z nich odešli na věčnost 1. března.

Nejdříve to bylo výročí smrti (1. března 1997 ve věku nedožitých 77ti let) plukovníka **Jaroslava Brázdila**, radiotelegrafisty a střelce slavné 311. československé bombardovací perutě RAF a nositele československé vojenské medaile Za zásluhy 1. stupně, dvojnásobného nositele válečného kříže 1939 a medaile Za chrabrost před nepřitelem a také britských 1939-45 Star, Air Crew Europe Star, Atlantic Star, Defence Medal a War Medal.

Jaroslav Brázdil pocházel z Brna, ze čtvrti Holásky, která, spolu se sousedními Tuřanami, dala našim jednotkám v Británii devět letců a šest dalších příslušníků našich jednotek. Jejich osudy byly zpracovány v zajímavé knize *Letci z Holásek a Tuřan ve II. světové válce*, vydané v roce 2006 brněnskými legionáři. Jaroslav Brázdil byl po příchodu do Francie přes Jugoslávii zařazen do 2.čs. pěšího pluku a účastnil se několika bojů na frontě, avšak Francie se rychle zhroutila a tak se přeplavil s ostatními vojáky do Anglie. Po zařazení do čs. armády v Cholmondeley Park byl postupně povyšován až na četaře. Chtěl však do letectva a přihlásil se do výcviku radiotelegrafisty-střelce a po něm, včetně praktických cvičných letů na Bahamských ostrovech, byl v létě 1943 přidělen ke 311.čs. bombardovací peruti na základně v Predannack v Cornwallu. Po přeškolení perutě na americké Liberátory u Coastal Command následovaly protiponorkové patroly nad Atlantikem, nad Biskajským zálivem a podél francouzského pobřeží a později ze skotské základny Tain nad Severním mořem a dokonce i nad Baltem. Jaroslav nakonec absolvoval 51 operačních letů v trvání celých 571 hodn. Během nebezpečných letů nad Baltem zaútočily letouny 311. perutě na 7 ponorek a 6 dalších lodí. Pátrání po nacistických ponorkách, které se odmítaly vzdát, pokračovalo i po ukončení války, a tak Brázdilův poslední let skončil až 26. května 1945. >>>>>

Znak 311. československé bombardovací perutě Královského letectva, první spojenecké letecké jednotky, útočící na nepřitele už od 10. září 1940 a několikrát oceněné vyznamenáními.

Jana Nováková bude opět koncertovat v Londýně...

Obyvatelé i návštěvníci Velehradu v roce 2001 si snad vzpomenou na Janu Novákovou - nenápadnou mladičkou dívku z Plzně, která většinu svého času na Velehradě pilně cvičila na housle. Příchod Jany do Londýna na několikaleté studium na Royal College of Music byl odměnou za její vítězství v soutěži Mladý hudebník roku.

Jako pohádka se šťastným koncem může znít, že v Londýně se později Jana seznámila s vítězem stejné soutěže (v roce následujícím) - a následně také stipendistou na Royal College - fagotistou jihočechem Vaškem Vonáškem. Nedlouho po návratu obou mladých hudebníků do vlasti byla v Plzni velká svatba (i pisatel těchto řádků na ní ochutnal mnoho jihočeských i západočeských koláčů).

Vedle sólového vystupování je Jana již několik let houslistkou Smetanova tria (s Janem Páleníčkem a Jitkou Čechovou). Sama i s tímto ansámblem čas od času vystupuje i ve Velké Británii. Bez nadsázky lze konstatovat, že Jana Vonášková-Nováková v současné době náleží do malé skupinky vrcholných houslových virtuosů ve vlasti. Stojí za zmínku i to, že Vašek před cca dvěma roky získal stálé angažmá s Českou Filharmonií.

Po přerušení koncertní dráhy v minulém roce (Janě a Vaškovi se narodil v září syn Matouš) se Jana vrací ke své profesi a vedle obnovení společné práce se Smetanovým triem se opět věnuje i sólové hře.

Milovníky hudby Antonína Dvořáka bychom rádi předem upozornili, že 2. července bude Jana v Londýně sólistkou v Dvořákově houslovém koncertu s Whitehall Orchestra, špičkovým londýnským amatérským orchestrem, který obvykle koncertuje v St. John's, Smith Square. Podrobnosti potvrdíme příště. Máte-li zajem, rezervujte si onen čtvrteční večer. -Antonín S.-

Nezapomínáme na naše hrdinné letce a vojáky... (pokračování ze str. 4)

V té době už také Brázdil a jeho pozdější dlouholetý přítel v londýnském exilu, palubní mechanik **Vladislav Halata** (který jej předešel na věčnost o devět let v srpnu 1988) létali ve stejné posádce. Perut' měla velké ztráty a jen v posledním roce války padlo 66 jejich letců. K dalším přátelům Jaroslava v Londýně patřil i náš bývalý voják **Vladimír Drábek**, jehož výročí smrti jsme vzpomínali 17. února (1984 ve věku 64 let) a jehož kdysi stejně ve farnosti aktivní manželka Dáša nyní žije ve vlasti.

Po válce se Jaroslav snažil o přijetí do letectva, ale jako mnoho dalších západních válečných letců a vojáků byl odmítnut a ani léta služby mu nebyla započítána. Pracoval pak ve spořitelně a v bance, odkud byl stejně jako poté z Královopolských strojů vyhozen coby „západák“ a nakonec pracoval v Zemědělských stavbách a později v Montovaných stavbách a u Zemědělských monáží. 9. května 1968 byl částečně rehabilitován a povýšen na nadporučíka v záloze. Po sovětské okupaci Jaroslav nakonec s ženou Dražou, dcerou Renátou a synem Romanem emigroval začátkem listopadu posledním letadlem BA do Londýna. Po pár letech ve skotském Tainu, kde na konci války měla základnu jeho 311. perut' (a nedávno tam našim letcům odhalil velvyslanec Jan Winkler pomník), se Brázdilovi přestěhovali do Londýna, Jaroslav našel místo u investiční firmy Save and Prosper a rodina se stala na mnoho let jedním z pilířů naší exilové komunity, sdružené kolem velehradské farnosti a Otce Langa. V roce 1991 byl Jaroslav Brázdil plně rehabilitován a povýšen na plukovníka ve výslužbě. Po smrti bylo jeho tělo převezeno do vlasti, do rodinné hrobky ženy na hřbitově ve Strážnici.

V březnu jsme také dostali zprávu o čerstvém úmrtí ve vlasti dalšího letce ze slavné 311. čs. bombardovací perutě, plukovníka **Petra Uruby**. Ten zemřel také 1. března, v požehnaném věku 92 let.

Rodák z moravské Rusavy a bombardovací letec, Uruba se podobně jako Brázdil dostal přes Polsko do Francie a po jejím pádu do Anglie a byl mezi zakládajícími piloty 311. bombardovací perutě. Po roce náletů na nacistické cíle, hlavně ve Francii, byl však při návratu z útoku na Boulogne jeho Wellington přinucen přistát v Normandii a Uruba pak putoval po různých německých zajateckých táborech. Po prozrazení totožnosti byl dokonce vyslýchán gestapem v Praze a odsouzen k smrti. Přežil však čekání na výkon rozsudku ve známém vězení Colditz a po osvobození Američany ještě zažil návrat k peruti a oslavy konce války v Londýně. Po válce začal doma pracovat jako letecký instruktor, ale byl brzy z letectva propuštěn a vystěhován z bytu v Olomouci na venkov, kde nejdříve ani neměla jeho rodina v domku elektřinu. Byl často volán na výslechy a mučen. Teprve polovina šedesátých let mu přinesla na čas povolání zpět do armády, ale během normalizace po sovětské okupaci byl opět vyhozen. Po pádu komunismu byl nakonec povýšen na plukovníka v záloze a v roce 2006 převzal z rukou francouzského prezidenta Chiraca Řád rytíře Čestné legie.

V březnu jsme si také připomněli únorové úmrtí (8. února ve věku 96ti let) slovenského hrdiny, generálmajora **Antonína Petráka**, důstojníka sekce československého oddělení útvaru speciálních operací britské armády (SOE), která trénovala i naše výsadkáře, kteří provedli atentát na Heydricha a pak příslušníka První československé obrněné brigády v Normandii. Petrák se dostal do Francie už v roce 1939 přes Balkán a Libanon a přihlásil se do právě tvořené jednotky naší armády. Po pádu Francie pak byl evakuován do Anglie a přihlásil se ke zmíněné speciální jednotce SOE. Později, v roce 1943, odešel do První československé obrněné brigády generála Lišky, se kterou se pak zúčastnil invaze v Normandii. Brigáda byla pak nasazena na obléhání patnáctitisícové německé posádky v Dunkirku, která se odmítala vzdát. Petrák se účastnil několika směrlých průniků opevněním a byl dekorován Válečným křížem, ale Němci se odmítali vzdát až do 9. května 1945. Poté, 18. května přijela První obrněná brigáda do Prahy, kde byla bouřlivě přivítána. Po Únoru 1948 však následovala perzekuce -- Petrák byl uvězněn, po propuštění v roce 1960 mohl zastávat jen manuální práci a plně rehabilitován byl až po pádu komunismu. Byl prezidentem Havlem povýšen na generálmajora a vyznamenán Řádem Bílého lva a založil asociaci slovenských bojovníků na západní frontě. Dále byl francouzským prezidentem přijat mezi rytíře Čestné legie a v roce 1996 obdržel od královny Alžběty II. řád MBE. V roce 2002 pak generál Petrák odhalil pamětní desku v Traigh House na paměť našim vojákům, kteří tam byli za války připravováni na akce proti společnému nepříteli. Tolik jen část vzpomínek a modliteb za zmíněné a další hrdiny v únorových a březnových dnech. /jn/

Pozn.red.: Omlouváme se za chybnou informaci v minulém čísle ve zprávě o odhalení pomníku královně matce v Londýně, vzniklou převzetím chyby z tisku. Sochař Paul Day je pouze autorem panelů po stranách pomníku a autorem vlastní sochy královny je Philip Jackson.

ZAJÍMÁ VÁS CO SE DĚJE V JINÝCH KRAJANSKÝCH KOMUNITÁCH?

Zkuste si na internetu najít <http://krajane.radio.cz/>

Budete překvapeni, je to totiž internetová platforma, určená k získávání a výměně informací, týkajících se zahraničních Čechů v celém světě... A najdete tam i nové informace o londýnském Velehradě

Z korespondence Výkonného výboru...

Děkuji pisatelce za příspěvek Z korespondence Výkonného výboru (č. 5). Potěšilo mne, že mezi formálními články se objevil upřímný hlas našeho starého Velehradu (ne politikou rozděleného na Česko a Slovensko). Bylo na čase! Vždyť ten staletý emblém cyrilo-metodějský (křesťanský, ne jenom katolický) byl nahrazen kresbou domu, jemuž podobných jsou v Londýně stovky. Ráda jsem četla, že navzdory všem vyjednáváním, atd, atd, v kapliče Velehradu je obnovena společná, neformální, upřímná modlitba těch, kteří mají v srdcích přátelství a lásku a chtějí udržet odkaz otce Langa. Za společný Velehrad....
Eva Martín-ova

(K dopisu dodáváme: Cyrilometodějský emblém se objevoval v záhlaví Cyrilometodějského Věstníku, který vycházel od sedmdesátých let minulého století péči našich duchovních správců. Otec Vojtek přestal Cyrilometodějský Věstník (CMV) vydávat počátkem minulého roku. Velehradský Zpravodaj není přímým pokračováním či náhradou za CMV. Doufáme, že CMV bude opět vydávat náš duchovní správce, až dojde k obnovení české farnosti a na Velehrad se vrátí některé bohoslužby, za což se modlíme.)

Vážení,

posílám poznámku k článku kardinála Vlka z březnového Zpravodaje, burcuujícímu proti nezájmu o morální následky komunismu, zejména u mladých lidí. Tento nezájem je ale zcela pochopitelný. Nejen mladé, ale i starší a staré lidi v Čechách dnes trápí jiné starosti, nejistota v zaměstnání, dostupnost zdravotní péče, zkorumpovanost politiků, ... Myslím, že komunismus většině občanů v Čechách dnes nepřipadá jako hrozba. Některé morální následky komunismu, sobectví, bezohlednost, se vyskytují i zde, v západní zemi, jak nám zprávy za současné bankovní krize denně potvrzují. Ukazuje se jak silně ovlivňují hospodářské a tím i sociální dění. Nakonec, byl to komunismus, jako podstata všeho následujícího zla, nebo to bylo jiné zlo, které k jeho vzniku vedlo? Koncept socialismu a komunismu vznikl v reakci na špatné poměry dělnictva za raného kapitalismu, nebyl to nápad chorobného mozku. Komunismus nelze potlačit zákazy, pokud budou pro něj "úrodné" poměry, objeví se znovu. Katolická církev v Čechách prosperovala více v posledních letech komunismu, než je tomu v současnosti. Tehdy poskytovala morální záštitu vůči lživému, násilnému systému, nezabývala se záležitostmi materiálními. Očišťujícího a povznášejícího vlivu náboženství-církve je dnes potřeba tak jako tehdy, ne-li víc. Srdce věřících církev nezíská majetnictvím katedrál a polností, musí se zabývat jejich dnešními starostmi, bojovat o morální nápravu současného, kapitalistického světa.

Nejsem zakuklený komunista, sám jsem z jeho jha prchal, ale svět není černobílý, nelze ze všeho vinit komunismus, vždyť sdílí některé principy s křesťanstvím. Ovšem zvrhl se, nastolil diktát a přitom skoro ztratil svou původní náplň. Myslím si ale, že dnes nehrozí, jsou zde jiné, aktuálnější problémy...
Milan Miessler

Nenechte si ujít, aneb kultura v Londýně v dubnu...

* Od 6.března do 4.května se koná pod záštitou londýnského Českého centra u příležitosti českého předsednictví Evropské unie konat **putovní festival českých filmů** (od komedií až po historické dokumenty) v různých městech Spojeného království.

Londýnská představení budou pokračovat promítáním portrétu prezidenta Havla ztvárněného režiséry Pavlem Kouteckým a Miroslavem Jankem pod názvem **Občan Havel** Greenwich Picturehouse 12. dubna.

* 5.dubna v 18.30 v London Chamber Music Society, King's Place, York Way, King's Cross bude součástí koncertu také **Trio pro flétnu, cello a klavír (H300) Bohuslava Martinů**.

* 15.dubna budou ve Francouzském institutu, 17 Queensberry Place, SW7 2DT (info: 7073 1350) promítány známé filmy české Nové vlny šedesátých let, **Sedmikrásky** Věry Chytilové (v 18.30) a **Hoří má panenko** Miloše Formana (ve 20.30). DVD a vydání Sedmikrásek firmou Second Run DVD bude tamtéž 27.dubna (Czech Centre).

* 23.dubna bude ve starobylém Shrewsbury na náměstí prezentovat své kreslené vtipy známý český kreslíř **Miroslav Barták** coby součást tvorby Shrewsbury International Cartoon Festival spolu s dalšími 40ti kreslíři.

* 30.dubna v 19 hodin v Barbican Centre vystoupí pod taktovkou **Jiřího Bělohávk**a BBC Symphony Orchestra se sólisty Katherine Broderick (soprán), Karen Cargill (mezzosoprán) a Matthew Rose (bass). (Tenor ještě bude ohlášen.) Na programu bude Overtura a Velkopáteční hudba z Parsifala Richarda Wagnera a Brucknerova Mše č. 3 v f moll. (info 7638 8891).

Sváté omše naší londýnskej komunity

Kostol (Our Lady of La Salette and St. Joseph), 14 Melior Street, London SE1 3QP, najbližšia stanica metra London Bridge: Nedel'a 13.00

Sviatosť pokánia (*svätá spoveď*) - pred každou svätou omšou i po každej svätej omši a taktiež po dohovore s duchovným otcom. Tel. (mobil): 07871 033 445
